

Maandag 26 juni 1916.

Vliegeniers van 's morgens vroeg.

Om tien uur muziekgeschetter en trommelbonsslagen op den Steenweg. Ze trekken op, de soldaten met de zware schrapstappen van hun gespijkerde zolen, met geweren, bajonnetten en patroontasschen, met ransels en witte pakjes en overvlochten veldflassen, dit laatste ten blijke, dat ze naar de gevechtslijn gaan.

Ze zingen moedig schallend, de rampzaligen, door de moderne, wederlandsche opvatting van grondsverdedigers gedwongen moordenaars.

Ze trekken op, ontelbaar, muziek aan 't hoofd, een muziekkorps in 't midden, een aan den staart, naar kanongeraas, naar kruitdamp en stikgas, naar hagelvlagen van projectilen en wederzijdsch kruisvuur, naar tijdelijk beschermende schansen en kuilen en in gevaar van kartetsen, van ballen en bomben — steeds met den dood voor oogen, naar onbekende grafplaatsen wachtend op hen.

Hoevelen zouden er heden wel zijn geweest?

Ik weet het niet, maar voorzeker waren ze met duizenden.

Het is steeds een verlichting wanneer er de stad verlaten, een bedrieglijke, want elders gaan ze hun wreed bedrijf uitoefenen en er komen andere binnen in gestadige afwisseling.

En wie hier dagelijks opmerkt schrijft altijd hetzelfde, stipt altijd aan het treffend uitzicht van het bezettend krijgswezen tot eentonigheid toe, maar voor wie zijn eigen aantekeningen eens nagaat, zal dat herhalen beter dan iets misschien het levensbeeld eener groote stad in oorlogstijd doen heropstaan.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)